

ÎL VĂD PE DUMNEZEU ȘI NU MOR

alte vieți

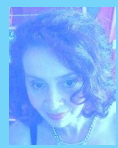
Angela Furtună

TEXT

archives équivalences

poèmes

2005

ORIGINAL EDITION:

- ANGELA FURTUNĂ
- **Îl văd pe Dumnezeu și nu mor – Viețile mele nesfinte** [2]
- Editura Axa, Botoșani 2005 [ISBN 973-66-0177-4]

GRAPHICS:

- EGON SCHIELE
- **Agony** (1912), Neue Pinakothek, Munich

INTERIM ELECTRONIC EDITION: **ADRIAN REZUȘ** (The Netherlands) (ed.)

© 2005 ANGELA FURTUNĂ (Suceava, Romania) [TEXT]

© 2005 **ÉQUIVALENCES** [PDF $\LaTeX$ – HYPERSCREEN]

**This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDF $\TeX$ 14.H &
created by $\LaTeX$ 2 ϵ with HYPERREF & HYPERSCREEN**

PDF $\TeX$ 14.H © 2001 HÀN THÉ THÀNH

$\LaTeX$ 2 ϵ © 1993–2001 THE $\LaTeX$ 3 PROJECT TEAM *et al.*

HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

HYPERSCREEN © 2001-2002 ADRIAN REZUȘ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN $\TeX$ © 1994–2001 ADRIAN REZUȘ

PRINTED IN THE NETHERLANDS – NOVEMBER 9, 2005

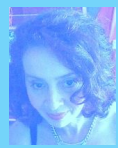
Angela Furtună

ÎL VĂD PE DUMNEZEU ȘI NU MOR

alte vieți

Suceava
2005

**călăuză prin dromosferă pentru pasărea lilli
– o înălțare a realului la claustropolis –
(adevărata față a orei 18 din ziua de 19 septembrie a anului 2005)**

1

zâmbetul tău e un soi de emoție publică

astăzi ai murit pentru prima oară
sub cerul acelei priviri îngropate în
nebulina absențelor

on fait la guerre avec des armes, pas avec des mots
dar cuvintele se sparg de țărnișă și sunt îngropate în tine
deși rămâne în urmă valul
ca un ecou al lucrurilor încă neîntâmpate

2

te văd în preajma unui meteorit

strângând în palme linia molatecă a unei lumini indecise
sub care fotografiile cu morții tineri
se unduiesc precum peștii într-un iaz roșu

la vie n'est qu'une guerre d'extermination
oamenii se privesc cu multă dragoste
înainte de a-și da lovituri mortale
apoi se adâncesc în accidentul originar

3

în tine au încăput exact atâtea femei

câte s-au putut desprinde de sfârscul autolizei:

ai plâns, ai amuls ghearele fericirii

cu forcepsul imaginației,

ai trădat spasmul cosmogonic pentru un crez,

ai înnoptat în burta unui rechin de pământ

asphyxier la vérité des faits.

adaug limitei teratologice o mișcare de spin,

mâini de femeie care piaptână un copil necunoscut

cu infiniturile mari și mici

4

casa noastră din zidul acela de convulsii:

sufletul iese fără să te întrebe nimic și se duce

să iradieze un alt continuum.

mă vezi în oglinda ce nu se aburește

dar te privești pe tine printre ramurile de ger

la vie n'est qu'un ciel nocturne du rêve

opalul îmbrățișează erotic două picioare

între care se rupe un pod ce ducea cândva la

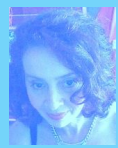
vămile hemoglobinei.

viața de femeie este o hemoragie

în jurul căreia se desenează tentaculele interogației

le monde est plus profond que le jour ne le pense ?

dar câtă lumină solară poate țâșni din uterul

nervos al lui dumnezeu, atunci când tot ceea ce vedem
în noi înșine este doar dezavangarda unui *alter-ego* al fiului?

5

merg cocoșată pe urmele tale

aprinzând un foc din toate amintirile emanate de metavizualitatea
unei transhumațe din real în virtual.

tu nu ai ciugulit firimituri de moarte

precum voyeurii ferestrelor aburite de la măcelăriile versetice.

tu ai inhalat moartea, picătură cu picătură,

perfuzie de sânge dedus cu sentimentalism matematic

la vie n'est qu'une gestion de la peur

adesea păsările urcă pe umerii tăi și scuipă piatră.

cerul e un ochi strâmt de animal lingvistic.

mama e un arc de cerc din care țâșnește săgeata ta otrăvită.

nimeni nu te va întâlni cu adevărat

decât în plasa pulberii de cuante

6

zâmbetul tău e un soi de comoție ludică,

realul găfâie cum traseul zbuciumat al ultimelor cuvinte
de care te desparți.

astăzi ai murit întâia oară

printr-o substituție derealistă a umanității

cu tubercului invizibili ai sinelui.

ce qui demeure paraît fuir

în interiorul tău cuvintele vor așeza mereu

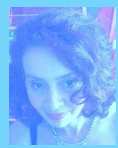

pe creștetul păsărilor imobile
zăpezi claustrofobice

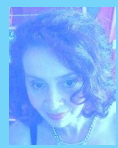
amurg cu emil cioran botezătorul pe terasa cu mere indirecte

.....

(eu l-am inventat pe emil cioran botezătorul doar ca să am o jucărie filosofică autolitică)
abia atunci când, în loc de ochii verzi smarald ai larvei,
ți se vor deschide ciocurile a două păsări cu pene de litere
ce populează toate bordelurile și bibliotecile academiilor din lume,
îți vei aduce aminte de contradicția fundamentală
dintre subterana ce pipăie cu gura edentată limbajele libertății
și preafericirii cavaleri de lux ai conștiinței hamului

.....

(eu l-am inventat pe emil cioran botezătorul doar ca să am pe ce pune dimineața piciorul
gol atunci când cobor din pat direct în conștiința laxă a probabilității de a fi viu)
în jurul ochiului pervers ce biciuiește imaginarul
cu accidente de privării de libertate,
lumina se înfige ca un topor tânăr mirosind a sânge de faun,
volum pulsatile de anacolut penetrează umbra unor tendințe afective reprimite
cu aceleași răsuciri falice prin care morții avansează prin pământ,
ființa dispăre și se rușinează de paralizia instinctelor,
trupul se transformă în semințe negre îngropate în cuvinte
sau poate în acel subconștient din care nu te alegi
decât cu reciclarea epistemologică
ori mai degrabă cu acea umbrelă ce nu se deschide niciodată
deasupra zilelor în care tu nu vei mai fi decât portar la iluziile altuia,

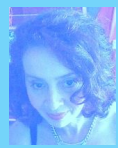
pentru că între două coloane ce nu se despart
nu poate crește nici o speranță de dispăruenie

.....

(eu l-am inventat pe emil cioran botezătorul doar ca să am cu cine bea poemele intens
metafizice ca niște oglinzi pline de echimoze)

uite cum larva plonjează în ea însăși,
măcelarul se unge până la gât cu sânge închegat
și rămâne nemișcat în burta rece a ferestrei eviscerate,
pianistul cântă cu degetele învelite în ciment
și scoțosește după notele ce cresc între coapsele de insectă
ale unei femei descreșcătoare *allegro*,
nu mai vezi decât câmpul roșu al unor idei derealiste
pe care conștiința de a nu încăpea în ochii larvei
îți încrucișează una câte una membrele falangele mațele alveolele
în jurul unui amant din care țâșnește, privilegiată,
următoarea premoniție asupra supraviețuirii prin sinucidere

patru cosmogonii prin sinucidere logică (atelier de măști pentru viețile mele nesfinte)

1. eram singură în reanimare și muream la ora 7 dimineața, dar de fapt eram mai mult acolo unde ar fi trebuit să fie următoarea întrebare

nu poți mânca moarte din miez de rodie,
nu poți înghiți oasele tari ale cuvintelor vomate de universul
uman spitalizat într-o chaostrophie psihotică,
nu poți institui amnezia semantică
peste dialectele vii ale durerii de a fi alungat ca un străin
din foșnetul unui trup plin de accidente noematice,
nu-ți poți asculta descreșterea cum se scurge
în următorul uter ostil unei genealogii estetice,
nu te poți desprinde de vertebrele asurzitoare
cu care axa sinelui tulbură anxietatea unui dumnezeu autolitic,
nu poți mușca moarte dintr-o coajă de pâine frământată din axiome
și abuz de relativitate,
nu te poți descătușa de membranele amniosului
cu care melancolia cotidiană te livrează gol voyeurului de la reanimare,
nu poți auzi cum fălcile morții molfăie
iconul numelui tău împotmolit în plaur,
nu poți mânca moarte cu miez de oraș abandonat,
nu poți suge măduva morții din versetul înecat în dogmă,
nu-ți poți mânca moartea nici măcar atunci când vei învia ca
prunc uscat în limba luminii,

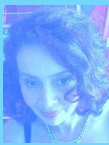

nu-ți poți lega singur maxilarele
într-o ghilotină ce rețază ultimul cap al balaurului,
nu poți mânca limba morții, oricât de mult
te-ai scufunda în clopot,
nu poți să-i faci morții un semn vasal în frunte
și nici să o crestezi cu securea pe fundul vasului de argint nu poți,
ci mai bine uite cum se umple șovăiala lemnului
cu peticele de ipsos
înfipte în eboșa androgenului care ar putea fi și hemi-eminescu multicultural
și lillith înecată în astrul stins al iubirii veronică
dar și angela citind corespondența de dragoste și sex dintre cei doi,
cum o zână bătrână ce clipește rar peste feminitatea discursului arhetipal
în timp ce umple oalele cucuteni cu lumina izgonirii din moarte,
mulgând ugerile caprelor până la ultima picătură de vopsea,
vai, cum dormim cu mâinile sub tâmpla catacombei
și cu gurile larg deschise –
pești zdrobind între coapsele morții liniștea acvariului

2. nu mă mai aveam decât pe mine și un ginecopatio pentru a creea bărbatul

femeile acestea se prind ingenios între ele,
ciorchine de pulpe zemoase,
mai mult cioplind carnea asurzitoare a unei muzici
de auzit chaostrophia,
mai degrabă creștând carnea cu care bărbatul lor
neumblat prin pântec de deșert
se dezvoltă ca mecanism insuportabil
de pompat moartea
în uterul unei singure aceeași amfore

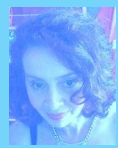

3. eram o literă de pământ amestecat cu apă, când cineva a suflat asupra mea înfiorarea începutului

prizonieră în acel fel de a rămâne strâmtă
în jurul cioplitorului,
la auzirea numelui meu de bulboană,
la ispitirea numelui meu de hoată,
la împrejmuirea cu solzi a numelui meu de piromană,
la ascunderea în găvanele ochilor a sintaxei cu care
numele meu străpunge moartea tuturor homunculelor cu intensitatea unui meteorit,
la închipuirea dezlegării numelui meu de memoria ovulului cuneiform,
la desfacerea numelui meu de trupul meu
și de umbra trupului meu înecat în numele meu
înghițit dimineața laolaltă cu anafura,
la torsul vocii subțiri cu care numele meu ascuțit
secționează venele transparente ale unor copii albaștri
prin care,
dacă nu mă înșel,
văd ochii unor sfinți decapitați
rostogolindu-se în moara de vise a orașului
scufundat în secrețiile placentei planetei placebo agonale

4. eram o picătură de sânge proaspăt ce curge prin venele tale

câteva feluri de a muri tânăr,
încins într-o pânză curată de cânepă și
numai dormind și visând
între hristoși de lemn spânzurați de grinzile atelierului:
unu – dezbrăcând pielea palmelor de tânguirea monomană

prin care tatăl își dezvirginează fiul crucificat în privirea de lemn ars;

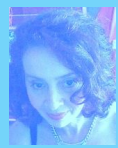
doi – stropind masa de machiaj a tinerei fete de ipsos
cu cheaguri de sânge desprinse ca niște semne hipoxice
din întâia pojghiță de neîmpotrivire la intensitatea cuvintelor;

trei – împungând cu fruntea un zid pe care o frescă
se târăște către cerul amestecat cu pământ viu;

patru – alunecând de-a lungul râului magenta globulinic
în burta unui rechin ce absoarbe prin imagini accelerate
hemoragia ficțională creată cu o singură lovitură de cuțit pentru vânat
ce învie scenariile voluptății apocaliptice;

și cinci – o bretea neagră alunecând pe umărul gol
al unei holograme insațiabile probabil feminine – dar acest din urmă caz
nu figurează încă în tratatele clasice de psihanaliză
cu care castratorul ființei eliberate se întoarce la declicul sec
al avortării unei morți primipare

mama introvertită aurea (nouă dezlegări de corp)

1

eu cred că acest cerc negru
care mă adună împrăștiată în fiecare zi
într-o amforă plină cu semințe
este mama

2

era o dimineață de martie
când mâna mea ținea mâna mamei
într-un cearceaf plin cu perle de sânge aureus
și amândouă strângeam o lumânare
ca pe o funie de lumină
luând forma obiectelor din jur

3

într-un alt cearceaf roșu
plin cu frunze albastre de neclintiri fizice
picioarele mamei continuau să pășească
deasupra barierelor mentale
și se desfăceau din când în când
pentru a lăsa o stare de captivitate virtuală
să scoată primul strigăt

4

ah, și a fost odată o casă meditativă
cu o gradină mică între cer și pământ
unde mama întindea la soare
hărți și homunculi
și își aprindea o țigară scumpă
sau mesteca boboci de trandafir
fără ca zgomotele ființei să poată perfora
nivelele de subtilitate

5

cumva, și nu întâmplător chiar mama
tentaculară ghemuită în cearceaful palid,
fiecare cuvânt este locul geometric
de unde desprinderea de culpabilitate
izbucnește cu intensitate maximă
la fel ca o tăietură adâncă în burta unui manechin

6

la ora 6 și 50, în timp ce petale de fluturi
măturau cearceaful plin de mușchi smarald
unde mama înflorește ca o ușă în zid,
am simțit desprinderea de corpul fizic
în creștetul capului
ca pe o mângâiere întunecată
așternută pe un corp de lumină

7

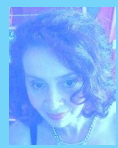
eu cred că cei paisprezece elefanți
ce trag de funiile făcute din cearcefuri
înfășurate strâns în jurul mamei
vor să rupă cordonul ombilical
dintre mine și noaptea mea

8

privesc pe fereastra de la reanimare
și o văd cum pătează cearceaful albumului de familie
cu incunabule
mama este acel vârf de ac
prin care Dumnezeu îmi umple venele
cu amintiri cuantice despre starea de anxietate a poemului

9

această pată roșie de magenta aureea
și această radiație calorică descrescătoare
și acest cerc negru atotpătrunzător
sunt mama vibrând într-o pozitivitate
ce străpunge cu unghii de femeie pofcioasă
pielea de cearceaf a copilului în care mă ascund

mezzanotte

(cinci tablete de pseudo-tranchilizare ecumenică)

1

și numai mergând cu ochii închiși

pe ecuatorul lucidității,
am început să încap
în vasul strâmt al amintirii
piatră cu piatră
sfârc cu sfârc
sfârlează în os
busuioc neo-gotic
în leucocite roz
verset cu verset

2

expir auroral

– țesută precum o corolă șamanică
în jurul mării –,
adevărata interogație
este sau răspunsul
sau învierea

3

cel ce îmi pune ultima întrebare

trebuie să fie valafur captiv în
acel *malleus maleficarum de strigibus*,
sau mai bine doar eu wu feminin nocturn
închizând pleoapa
ușa
trapa cuvântului,
plămân insașiabil
dintre un retro-dumnezeu instantaneu
și un post-dumnezeu continuu
reprogramat scriptural

4

alerg în jurul axei sinelui

– fierbinte spin implantat
în dansul ce răvășește un pământ spiritual –,
sono innamorata, grazie,
ca o rugăciune ce se întoarce în gura îngerului
prin gustul de sânge al metabolismului iconoclast,
și mă risipesc în urmele de pași
cu care miezul nopții se strecoară
între pulpele mele
ca un cal în prunc semantic

5

violet radical

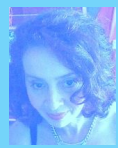
trupul meu urca în numele meu

pășind șchiop
în negație
cu tălpile goale ale risipitoareii

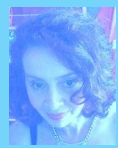
acel cuvânt (viața numărul 503)

acel cuvânt,
desăvârșindu-și neînfăptuirea,
devenit neîncăpător
precum o contemplație fugară
a privirii interioare
într-una din acele clipe,
când prezentul e doar o apă limpede
ce nu se adaugă lacrimii

cunoașterea trecutului te adâncește
în pântecul unei femei de fum.
cunoașterea viitorului te leagă
cu spatele de vibrația unui bărbat
ce nu încetează să învie

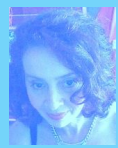
o asceză a devoțiunii:
omul creștându-și venele
cu muchia aceluia cuvânt neîncăpător
alouqua

cine pe cine zămislește de fapt?
cine cui dezleagă sângele aceluia cuvânt
de pulsul unui corp mental virgin?

ficele apei (viața numărul 211)

să fii singură într-o placentă de fecioară
ce te constrânge să iei forma unei idei,
îmi spune dumnezeu restauratorul,
în timp ce mama dezgroapă privirile morților
și macină pământul precum o moară
de versete pietre blândcuvântătoare
intrând și ieșind din timp
când isihia e o simplă frescă
pe care o apă mare și nestatornică
zugrăvește murmurul evreicei nemuritoare
mă sting tihnit în seminția bucuriei
poate târziu și poate niciodată
la vremea semnelor ce înăuntru sunt afară
când râurile încălecând spinarea cerului fantastă
trec prin mine cum niște bărbați plini de sânge
întemeindu-și plaurul deșertăciunii pe un vis
ce unge cu un rânjet chip cioplit păpușa păcii
mereu așteptând să îngrop în avangardă
valul ce spală ochiul fiului
de somnul treaz al neînchiderii

floarea mea roșie, srebrenița (viața numărul 201)

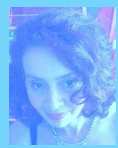
frate,
dacă aş inventa o floare roșie
cu opt mii de petale
pînă la care se ajunge printr-un pelerinaj
de trei zile
prin păduri ascensionale
și munți impetuoși,
și dacă aş confunda de bună voie
această floare roșie
cu axa verticală a luminii
ce se lasă absorbită în mitologia cruciadei,
frate al meu,
și dacă aş sădi această floare departe de lume
pe o promenadă a culpabilității umane
la care se ajunge prin glonte de regretului,
frate nemângâiat,
și dacă aş însoți floarea mea roșie –
floarea florilor roșie –
de sunetul tobelor ce duc îngerii pe eşafod,
frate dezdăcinat de soarele morții,
și dacă aş înveșmânta această floare roșie
în mirosul omenesc al originii divine
strivind greutatea singurătății,

frate îndepărtat,
și dacă aș inventa o floare roșie,
cu opt mii de petale roșii
ca pe un loc de rugăciune
la un veghetor întristat,
atunci aș boteza floarea mea roșie –
floarea florilor roșii și însingurată
dezlegată de mări și țări,
călătoare peste păduri ascensionale
și munți impetuoși –
cu numele
neomenesc
inuman
srebrenița

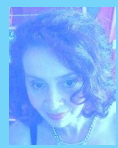

o limită irecuperabilă a desăvârșirii

întotdeauna vei avea de ales
între spălarea creierului
și spălarea inimii

viața precum o falie roz
trasată de un pumnal pentru mistreți
în nebuloasa conștiinței tale

trenul se urnește greoi.
tunelurile te orbesc.
în cele din urmă,
cea care te aruncă din mers
și te sfâșie,
sălbatică,
este tot ea,
poezia,
limita irecuperabilă a desăvârșirii

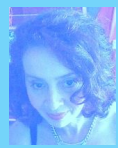

coerența de a fi și amintire (îl văd pe Dumnezeu și nu mor – temă)

eu sunt legată de pământ
prin ritmul unui galop.
și prin caliciul violet.
și prin femeia pură a seducției.
și prin cursivitate.
și prin tahicardie.
eu sunt herghelia de capitulări
a umanității.
eu sunt hematopoeza
poetică

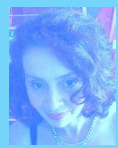
singurul timp care bate neîntrerupt e toaca literelor.
îl văd pe Dumnezeu și nu mor
dar pentru încă cinci minute pier în hău.

așa mă aștern într-o nouă caligrafie psihică:
o respirație cu care universul
învăluie coerența de a fi și amintire

să nu ne lase hardul softul sufletul

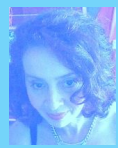
o artă de a respira semne:
urc pe scenă și tac,
în timp ce publicul se holbează la picioarele mele lungi.
bărbații își aprind țigări tari și rostesc în argou
câteva considerațiuni despre *pupa russa*.
femeile își descriu cu genele
istorica inocență ca pe un decolteu prea adânc.
ultimul număr din *les inrockuptibles*
este o culegere de frunze încă verzi
pe care le-am cules în pădurea lahav
pe vremea când repetam rolul.
partenerul meu, olga, își lipea palmele de pământ
și începea să urle:
vreau să învăț să tac pe scenă.
à la recherche de notre idiome perdu
este ultimul rezultat de la electrocardiogramă.
cumva, din amneziile diavolului
se hrănește îngerul
în care mijeste o revoltă semantică.
urc pe scenă și tac,
în timp ce publicul se holbează la picioarele mele lungi.
eu mă rog să nu ne lase hardul, softul, sufletul.
tăcerea asta tahicardică și

am învățat săucid

vremurile când aveam ceva de vânzare
au intrat în catatonie.
am învățat săucid.
simplificări de tot felul
mă recuperează din lut.
neobositul val
mă spală de premizele inocenței.
un ceas cu capac de argint
ticăie în chitara lui fripp.
adorm în picioare cântând *in the wake of poseidon*
limbă de clopot
într-un bărbat pe care l-am câștigat la ruletă.
nu mai caut decât ghearele cu care lumina
mă piaptănă.

somnul unei melancolii cabalistice:
cu mine începe armistițiul,
cu mine începe războiul.
am învățat săucid.
știu
pot
vreau
prețul final al păcii.
încep să semăn cu mine însămi
numai acolo unde spectrele mnezice țes

din feminitate un ecran.
pe trotuarul de vizavi, un puști își
taie o venă hard din care gustă mai apoi
vinul fără memorie.

ambrozia feminizează istoria
în aceeași măsură în care o violează.
orașul e plin de fecioare injectate cu beatitudine.
legate la ochi,
purtându-și buricul încins ca pe un ac pentru tatuaj,
ele alunecă sub textul despre violența
craniilor rase.
literele se aștern pe pielea lor cum
firimiturile de uraniu într-un deșert arab.
între picioarele tuturor virginelor încep să curgă
picături de scâncet.

lumea este o psihodramă pentru autiști: ca să existe
e suficient să cumperi bilet pentru o cameră
cu vedere la sufletul pereche.
strada principală aliniază visele
cum cuiele de lemn ce rămân dintr-un copil
agățat de făgăduința că moartea nu ne merită.

king crimson collection nu aduce modificări
importante în tectonica afectivă:
mai întâi mă grăbesc să sparg nuci
cu ciocanul unui cântec
de pierdut legătura cu lumea reală.
apoi adorm sub narcoza
unui miez de cuvânt ce mă penetrează.
la urmă voi lupta

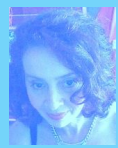

să ies din acest timp cum dintr-o cămașă de forță
creierul spălat al unei zeițe captive.

cu mine începe armistițiul,
cu mine începe războiul,
cu mine începe levitația:
am învățat să ucid
visul celui ce mă destructurează.
știu
pot
vreau
prețul final al păcii.

realul se retrage din mine (opt pretexte de a spune nu)

1

uneori, realul se retrage din mine
precum vălul de iriși din pădurea kadima
în fața talazului cu care trupul tău
revine la stigmat
împrietenindu-se cu pământul
coapselor mele.

2

pe gheața nopții,
halucinantă,
glisează dorința de a nu mă mai trezi
din preistoria negării
decât ca imagine:
semnul ca ou
într-un cuib anxiolitic.

3

în mine crește neîncetat un organ al hipnozei
cu care mă explorezi răbdător.
dintr-un șirag de cuante,

din expresivitatea memoriei caduce,
linia continuă a feminității
îmi parcurge ca pe un plaur fin
himenul psihologic.

4

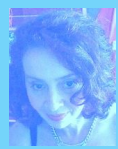
teiei după mine pe rozariul clipei
și mă așezi pe pământul
proaspăt înroșit de o explozie.
ultima oară
când mi-ai lipit așchiile trupului de apertura
imaginii despre sinele deconstruit,
stăteam deja amândoi
de multă vreme
într-un bar
din centrul orașului
și ne pipăiam unul altuia
vârful oranj al limbii
cu imaginația unui nou gust
descoperit în iminența morții:
tu găseai în mod neașteptat că
din pielea mea răzbate un decluc autolitic.
eu îți implantam în carne
schijele plăcerii de a fi praf și pulbere.

5

uneori, – îți repet cu voce mică și guturală –,
realul se retrage din mine

ca o trapă
de sub tălpile timpului.

6

alteori, negreșit,
eu sunt cea care se retrage
din calea realului,
călărind un lup alb
făcut din lumină și dezacorduri.

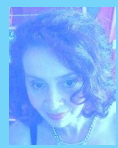
7

caligraf în boemă:
rămâne în scrumieră spaima că
ne vom desprinde
de miezul interogațiilor
numai plantând în grădină
sâmburi de noemă.

8

de când ai plecat în exil,
realul nu mi se mai pare a fi altceva
decât primejdia de a nu ne mai atinge de prezent
decât prin ereziile invizibile
ale sugestiei.

DISSERTATIO

încântec de adus pe lume lumea unui *homo zappiens*

1. primul sunet de după dezvrăjirea cuantei

play, aaron, și întoarce-te să te naști,
întoarce-te să te naști și cântă,
cântă și ține-te de pânțele mamei
ca de un cui ruginit pe cruce,
intră în fiara unui cuvînt și botează-te,
botează-te ca să nu te ștergi
din textul cu care toate au început,
și sângele în apă,
și durerea în coastă,
și carnea în spasm,
și ochii din care crește bărbatul invaginat
viu nu poți fi decât în tăișul clipei,
viu te mistui pe limba ce
te rostește încă și te amăgește,
viu ca un maț plin cu litere.
viu nu poți sta decât în vid
cum în pântecul meu
pătrarul lunii arhieru
umbli pe strada latină ca fumul gros,
e abia ora 20 și noaptea îți linge urechea.

deja mersul tău de câine
a scos toate curvele în vitrină

play, aaron și găsește-mă.
pământul de sub pielea de sticlă
a femeii îți încântă auzul
cu sunetul lui de vin vechi.
te urci în pod și te ușurezi în axilele nopții,
de departe se aude mugetul unui port
ce te leagă de țara natală
prin mirosul de vapor plin cu tămâie

play, aaron și crede în ziua
când te vei uita în palmă și mă vei vedea:
mai degrabă neagră,
mai degrabă albă,
mai degrabă cuantă

2. al doilea sunet de după dezvrăjirea cuantei

play, aaron, lucrurile sunt de fapt cu
mult mai simple decât ființele de la sfârșitul
timpului.
am luat o pâlnie și am umplut-o cu saliva
privitorilor. am mestecat bine conținutul
acelui vis și l-am scuipat în cenușă.
pe mine m-am scuipat ca să mă nasc
în roua post-modernă a unei petale încremenite.
subiecți dezinteresați priveau lumea virtuală
cu o anume blazare prost jucată,
ei s-au atins de mine

de atâtea ori înainte de a mă vedea
și s-au stins sfârâind
ca o imagine suptă
alergi și mă înșfaci de privirea
care se învârte în jurul meu
ca un bărbat de celuloid și zappeză.
n-ai să mă crezi, dar ceea ce ți-a rămas
în amintire este gustul acela sublim
de la instaurarea unei alte estetici.
nu mă mai cauți de mult
și tocmai acum eu sunt tot ceea ce se
vinde mai ieftin în viu

play, aaron, simt pe piele
mănușa ta de cauciuc stăruiind
să-mi curme copilăria
cu vocea unei neatingeri de prezent.
port în mine un cântec
pe care nu-l vei auzi
decât atunci când te vei naște,
mai degrabă singur,
mai degrabă unul,
mai degrabă tot

3. al treilea sunet de după dezvrăjirea cuantei

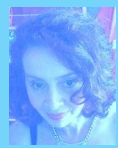
play, aaron, și leagă-ți de gât o clipă
cât un bulgăre de bazalt.
aruncă-te în gol și privește-mă
drept în ochi ca pe un lucru.
pe unde nu ai mai călcat,

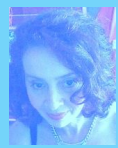
iscă-mă din iască și pască
și lasă toți bărbații să mă nască
n-ai mai fi viu, dacă nu te-ai zdrobi
de toate obiectele cu care arta
îți dă târcoale
înfășurându-te în coarnele ei de fum gros.
n-ai mai fi viu, dacă nu te-ai strivi
de irișii zemoși ai ecranului.
strada latină începe numai atunci
când vrei tu
cu mirosul ei de femeie muncită,
cu strălucirea unei peruci
play, aaron, și închide o ciocârlie
într-un obiect nou.
la mal se adună clăbucii
cu care apele învolburate se spală
de amintirile tuturor înecaților.
play, aaron, și întoarce-te să te naști,
întoarce-te să te naști și dă-mi o gură
de pământ cu gust de literă udă.
fă-i îngerului semn să mă scape din chip
în apa visului așa cum sunt:
mai degrabă homunc,
mai degrabă ciob,
mai degrabă duh

fals adevăr despre înger

privirea aceea,
coregrafie a dificultății de a comunica,
nu te lasă
fecund în psihoză,
virgin histrion
și prețuind ființa mai degrabă decât neființa,
tu stai în calea semnelor
cu mirarea unei ustensile
de șters apocalipsa
din omul minor
între imagine
și carnea imaginii,
un cordon logic virtual
un ombilic irațional
te rescriu în vid
amniotic icon

conversația de la ora 23 și zece minute (viața numărul 302)

lui G.

*(– doar știi că tot ce este adevărat
se spulberă de țăr...*

*– besides the fact,
that I'm quite a messy guy...)*

pe 12 martie din anul cocoșului
la ora 23 și zece minute
nu te-ai putut opri să nu te întrebi
de ce trece prin tine clipa
ca un glonte pentru tigri
a sosit ceasul descătușării?
a început secerișul?
fiecare fior pierde ca firul de grâu
sub tăiș
verde

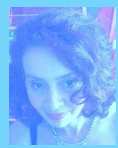
lasă-ți sufletul fără hamuri:
cum o ia el la galop către cer,
cuibărindu-se apoi cuminte
pe pulpele roșii ale umbrei

altfel decât descreșterea armoniei
vine pasărea-sincopă
și te prinde în gheare
cu poftă
viața ca nostalgie:
a nu lua un leac după otravă

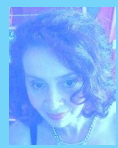

alb de qumran

în ultima sa zi, dalit a fost așa ca și cum nu mai trăia nemijlocit o idee: toată dimineața subliniase cu creionul în registru numele femeilor ce i-au spalat picioarele lui iisus și le încercuise doar pe acelea ce începeau cu litera m, băuse cafele după cafele și gin din potirul sfânt, trăznind de la o poștă a sudoare de cactus înflorit, după care se trezi că este pe jumătate înăuntru și pe jumătate afară din textul ce aliniază geografic interogațiile despre sinele dedicat imateriei – dar poate că nu text ci lumină era matricea acelei matematici ce se deșira în mintea lui obligând-o la contemplație – și, da, mai observă apoi cum vocea i se lăsa privită dintr-o dată cum un nud roșu ascuns într-un squar deasupra căruia răsună mazurka în a-moll de chopin, iar nu mult după aceea, din gâtlejul unui țiuit, înregistrează cu astuție faptul că amintirile lui mirosind a mosc ca și arhivele akashice târzii se găseau de mult în afara corpului pe care, în câteva ceasuri lungi, îl împături cu grijă, îl netezi pe la rotunjimi ca un doctor ce caută cu suprafața nehotărâtă a palmelor o izbucnire la viață a anomaliei, apoi îl puse lângă tomberon, gândind că poate cineva, în grabă descălecând dintr-un personaj nou în distribuție, îl va îmbrăca odată și odată în fuga mare, pentru a intra în rol și a relua lucrurile, în joacă, exact de acolo unde le întrerupsese dumnezeu în tot acest timp, pe strada edgar quinet, pâlpâia speriat ochiul unui cal înhămat la căruța cu coviltir a nopții de care se șterseseră bine tălpile tuturor trecătorilor și în jurul căreia roiau cu râvnă, îndreptându-se către capșa, studenții bătrâni de la arhitectură, încă aflați în căutarea secțiunii de aur ce desparte limita de intuiția limitei iar strada gâfâia odată cu fulgii ce nu se puteau așterne

dar eu? de unde știam eu că toate astea au un rost, în timp ce mă întorceam din miezul lumii fără chef și alegeam la întâmplare un zid prin care să văd anatomia subrealului printr-o conștiință magickală?

eram și sus, eram și jos, și niciodată îndeajuns de departe nu eram, cum nici îndeajuns de tânără spre a începe ceva ce părea deja terminat, născut din nenăscut și gata să irumpă în alt loc, același fără timp, eram golul stors din nimic spre a fi cuvântului picătura de yod și teth și poate că de aceea încă m-a mai găsit totuși cineva în scânteia inițială, umpleam cu poame verzi mormântul gol și nu eram acolo pentru nimeni, când peste toate așterneam un vis ca o pernă psihică

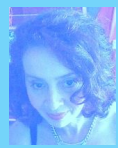
dar cum să denumesc ceea ce n-am aflat în timpuriul trup de fruct și nu pot înțelege nici astăzi, când sunt cuvânt și nu mai sunt?

și încă se schimbă ceva în mine, dar cine să mai știe care a fost ultima zi a lui pablo?

ei bine, cu pablo nu a fost la fel și nu știu nici acum dacă nu cumva dintr-o pură abstracțiune matematică, pentru că el nu avea suficiente falange pentru foamea de sunete a pianului său nărăvaș în seara concertului, el nu avea destule mângâieri care să așeze în trup ființele mici aruncate direct în stradă de un clopot în implozie, el nici măcar nu știa că fiecare sunet este expresia unei stări prin care trupul se descotorosește de univers și prin care oul se sparge de ascuțișul întâiului gest cabalistic, dar el știa de bună seamă cum să cheme amintirile acasă uti-uti-uti ca pe niște rațe pestrițe ce mătură cu burta lor plină de muzică mațele pământului, umplându-le cu semințe tinere de susan împărătesc

e știut acum că, într-o seară care semăna foarte mult cu cea în care un mayaș foarte sărac inventase roata numai și numai pentru ca sărmanul lui băiat de cinci ani să se joace cât e ziua de lungă printre țancurile reci de munte, pablo se așeză la pian, hotărât să pună tot atâta lumină cât și umbră pe fața netedă a copilului și atacă primele măsuri din

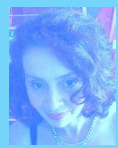
mazurka în a-moll de chopin, când deodată observă că singurul lucru care poate crește între alte două lucruri distincte este un sunet pur, sau mai bine zis un cuvânt autist, din acelea care te țin, cu coaja lor tare, departe de miezul dulce fremătător și e sigur că abia atunci, furios că energia gândului său se materializa în cuantele cu care dumnezeu ne pipăie pe toți, făcând sentimentele să cedeze rudimentar în fața numerelor mici, pablo își aminti un cântec arhaic fără înțeles, pe care îl asmuți asupra publicului ce privea la scenă ușor intrigat de faptul că cel mai mare mister al vieții este chiar prea scurta ei artă a fugii, genunchii lui pablo dârdăiau de frisonul ultimei lui descoperiri, o, da, vocea umană imită bine lemnul acela alb de ulm din care femeile lui iisus storceau mai întâi apa cu care îi spălau picioarele, din care femeile lui iisus ciopleau apoi crucea cu care să-l hrănească și din miezul căruia, la urmă, tot femeile lui făceau să țâșnească un porumbel cât o clară lumină secundară ce ne deșteaptă la vis

în tot acest timp, pe strada edgar quinet, căruța pântecoasă a nopții fusese jefuită și imediat bătrânii studenți de la arhitectură coborâseră în ea fără veșminte, cum într-o fecioară primordială cecitatea sau poate doar esența profundă a eliberării prin ascultare, născând, în fond, acel punct unde se intersectează toate locurile geometrice ale corpurilor ivite din aduimbecarea mâniei, iar unii spun că dedesubt ori poate deasupra pământul gâfâia odată cu fulgii ce nu se puteau așterne (se auzea desigur și foșnetul de pergament pe care îl scot cuvintele când, vid fiind, nu pot face rău vidului decât punându-i în chip pic de lumină)

și oare cine în timpuriul trup de fruct s-a legănat la începuturi, de nu-i mai pot afla nici numele, cum nici harul, deși tot eu păream să fiu de mii de ori până astăzi, când sunt cuvânt și nu mai sunt?

oare aici să fie strada edgar quinet cu adevărat, ori doar o vamă

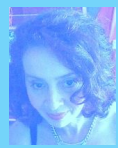

de trecut din subceresc în neatingere de prezent?, mă întrebam pășind de-a lungul fasciculelor mnezice ale copilăriei ce închid trauma în cuvânt și cuvântul în cochilia spartă a unui nivel mental populat cu circuri părăsite, sau este doar viața bardo ce mă ține în radianța rătăcitoare din șase lokas, când fiecare știe despre sine acele teribile detalii pe care n-ar fi trebuit să le afle, de bună seamă, decât mult mai târziu, când la tot se va fi întors, reîncepând

persoane dinainte știute și neștiute ștergeau imaginile prin care cei doi bărbați, strâns îmbrățișați în fața frontierei, se priveau intens, cu irișii vopsiți în alb de qumran, de-a lungul căruia feminitatea nu se putea așterne, cu glasul-i de oglindă, cu firea ei de ciob; între pablo și dalit crescuse o totală ascultare a uriașei păsări care i-a și inghițit până la urmă ca pe un îngrășământ mistic ce făcuse ca starea de nevinovăție să nu se înfripe niciodată, și oare cui în timpuriul trup de fruct i-am deschis ochii la ceea ce avea să vină, dar nu-l pot afla nici azi, când sunt cuvânt și nu mai sunt?

erau atât de albe diminețile în care nu bănuiam că sunt tot eu cea care desenează liniile ce surpă știutul neștiut al uimirii: de fiecare dată, desigur, era ultima oară când sosise vremea să merg singură oriîncotro m-ar duce zvonul ce vine din qumran

animalul lingvistic

textul este un animal lingvistic histrion.
în nici o junglă își face culcuș
în nici o tundră
în nici un canion.
însingurat, el locuiește într-un topos labil
departe de femeile autorelief
departe de bărbații cu fiziologie de cult
departe de copiii acvaforte
inconștientul textului este peste tot:
în camera de muzică și tortură
în sala de așteptare a supliciilor
în atriumul universului psihofag.
abia născut din omul care moare
zeu
mai degrabă acum decât în fiecare clipă,
textul este un animal al scuzelor
al teofaniilor grotești
al irizărilor.
un cal de tăcere coboară pe versantul abrupt
și nu se mai întoarce.
un sentiment incisiv frământă pământul
cu copita
și îl udă cu apă
și îl stropește cu sânge

ca pe un sunet ce crește și descrește
precum ziua
precum noaptea
precum viața
precum neantul.
textul sugerează dintr-un sfârc abstract
al liniștii
și se deschide
prin claustrare în zăcământ semantic
perlă și magmă gânditoare
copil al marsupiului estetic,
textul face vocalize în amniosul melancoliei.
textul mângâie.
textul rage.
textul zboară.
textul cântă.
textul suspină.
textul înjură.
textul curge.
textul face anamneze.
textul constrânge la dictatura
unei conștiințe a semnelor,
câtușă peste introspecții și arhitecturi
textul primordial trăiește nemijlocit
experiența divinului
ca și omul hierofant.
el avea o coadă de cometă
și un baobab cu frunze de litere
sau poate că numai

o genealogie de carne
și o genealogie în duh.
facerea textului este facerea omului
în prima zi
în a doua zi
în a treia zi
în a patra zi
în a cincea zi
în a șasea zi și
în a șaptea noapte.
ascunsa ființă a textului
mă caută peste tot
și nu mă mai găsește

textul este autoliza prezentului
ca soluție de apărare față de propria vitalitate.
de ce să alegi moartea?
de să nu te lași ales de text
ca de o moarte subită de inimă?
de ce să te salvezi prin
umanitatea de dinainte de istorie?
de ce să te ruinezi prin
umanitatea de dinainte de iisus?
de ce să te împlânzească
hipnotismul textului?
de ce să te naști înainte de termen
ca om captiv în labirint?
de ce să nu te eliberezi de legăturile
cu vrăjitorul narcisic?
textul este linia continuă a unei grafii

care te propune lui Dumnezeu
prin demers inițiativ.
eu sunt propriul meu proiect inițiativ
eu sunt nodul
nodurile
lanțul de unire și cezura.
eu sunt tot ceea ce nu poate fi
însă numai unul în text fiind

textul este doar un animal lingvistic histrion.
în timp ce textul a învățat de la mine
cum să răzbată prin dedaluri,
eu am învățat de la text cum să sângerez.
chipul textului nu poate fi privit fără traumă:
ochii nu sunt ochi
ci gheare albastre lungi și ascuțite.
nasul nu este nas
ci limbă otrăvită
sau gheară roșie.
gura nu este gură
ci gheară roșie.
măinile nu sunt mâini
ci gheare verzi și roșii
și poate chiar sacre legături cu
arrière-planul genealogiei comune.
picioarele lui sunt tentacule de purpură
și gheare verzi și roșii
ce șterg formele de relief.

în urma textului dezlănțuit
rămâne humusul eliberării de limite,

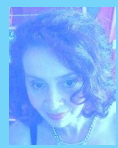

amintirea cu care moartea mă încarcă
în cocoșa ei
și mă cară pe linia orizontului,
vizibilă în interiorizare.
poetul este singura ființă din lume
care trebuie smulsă din ghearele textului
cât încă e caldă
și se risipește
în unul

autoportret cu pernă psihică și *virgin human pain*

prin timpanul pământului
aud cum se desprinde corabia de deșert:
eram un lazăr feminin cu burta mare
aveam un zid numai al meu

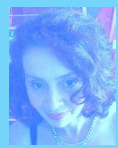
și mă aștern între aer și foc
în starea intermediară a sunetelor
caligrafie de morgă volantă
și nu mă întreb dacă scad sau adun cuvinte
cărămizi în placentă unui templu
și nu mă întreb de ce poemul
este o pernă psihică
așezată în interiorul unei halucinații
cu care psihoza umanității fagocitează imobilismul clipei eterne
și nu mă întreb care sunt limitele
până la care mă pot dezvolta ca vis
ce va rescrie lumea ca ecran al catacumbelor
și nu mă întreb în câte moduri
poate fi dezvrăjirea un incest semantic
și nu mă întreb câte trepte
duc la implozia unui sunet în anima
ca declic autolitic și postuman

la ce bun să macin cu pleoapa dialoguri
între lumi abstract – violente?

mi-e totuna dacă port pe umăr
tatuat cu un vârf de cuțit
un număr
un slogan mai nou
sau un delir mai vechi.
eu sunt cenușa din care crește
transsexuată
cutia craniană a unui copil pus în *bouncing*.
eu sunt retorta unui alchimist desangvinat.
eu sunt un număr teratologic.
eu sunt chipul tâmplărit

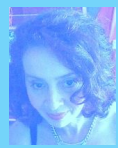

samadhi

nu există morți
ci numai cei ce nu se pot opri din drum,
neluând seama la felul cum
pe nesimțite
drumul devine cântec de cărbune
închis în *bracha*

libertatea este un exercițiu de memorie:
de câte ori am murit, doamne,
și m-ai sărutat cu gura violet
a infantelui,
mă trezeam în celula plină de păsări
imaginary homeland.
se făcea că lumea era acest perete uriaș
pe care varul alb se crăpase
pe ici pe colo.
cărămizile, o, cărămizile,
cuvinte ce duc pe umeri
linia capricioasă a amneziei.
din când în când, un val negru
proiectează pe ecran
fiara, omul de lângă far

minunile pitite în voluptatea unui manechin (șapte descifrări sacre)

1. regăsirea celor douăsprezece semne pe malul unui trotuar, printre manechine

în fiecare zi mă lepăd de ființă.
mă duc în piața orașului și
ademenesc manechinele
din vitrine, le alinez la dreapta și la stânga
neatingerii de prezent,
apoi ne dezbrăcăm împreună de detalii
la fel cum se leapădă minunile de zgura
certitudinilor

2. după primul fum, fiecare manechin își naște heruvimul

există un timp când îngerii
se arată pe simezele conștiinței
cum capsulele de opiu
într-o piele de vis

3. poate că cea fără de uimire vine să ne vadă prima oară

când vine să ne vadă prima oară,
cea fără de uimire ne atinge pe sex,
ne sărută pe ochi,
ne freacă de pulpele ei

și ne desprinde din carne
cum din alb lemn un sunet zemos
încântare și pui de durere
îngânare și pui de durere
înfrângere și pui de durere
înduioșare și pui de durere
înfășurat în puiul bucuriei
înfășurat în hohotele puilor bucuriei
cele amare și băloase,
da, ne place ceea ce nu ne place,
metronom ce despică țeasta timpului
cu versete de sticlă.
când cea fără de uimire ne dezveșmântează
în botez,
vom muri erotici și goi,
înfipți unul în altul
ca două întrebări retorice

4. brățări de argint, legăturile dintre cer și manechine

există o șansă
de a îmbrățișa preagoalănefericirea
cu trup anxios
cu oase de abanos
cu piele de cer
cu mustăți de felină
cu degete de stibină
sau el e dumnezeu antropofagul
îmbrățișătorul
sugrumătorul

castratorul
singur în preaneînsingurarea noastră

5. razele de lumină împung deșertul cu feminitatea mea reflexivă, ușa se închide

un zgomot mă scoate din pântecul ideii
și mă aruncă în deșert.
un fior ne înghite pe loc
în declicul ușii

6. din gura lui ieșeau șapte săbii de foc, sau poate nu

tu mergi mai departe.
nu te întreba de ce.
nu privi înainte.
nu privi înapoi.
ieși din tine.
rămâi în aditon fulgurant
îngropat ca python.
uită să te naști
în cea fără de uimire.
uită să te definești
ca o cheie de boltă

7. memoria lumii în pământul meu, e încă niciodată

e încă devreme, e încă niciodată,
pentru a bate toaca în rozasa lumii
cu inima unui manechin

umbre de menhire la carnac (viața numărul 345)

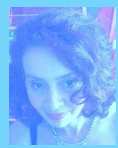
am locuit cândva
în ochiul orb al mării
laolaltă cu apocalipsa meditativă
a nenăscutei culori
negru luminos

am avut o casă
înconjurată de maci nenăscuți
pe care nebunii parcurilor o incendiau
cu rânjetul lor știrb

am avut un trup orgolios
ce încălzea deșertul frigului
cu sunetul nenăscut al maternității

un dor pentru
ceea ce nu voi fi niciodată:
eu rostogolind pe pavajul orașului vechi
umbre de menhire la carnac

vedere la mare, *human touch* și eclesiastul ca traumă evanghelică

omul este un vameș cu soft
de gropar

dă-i toate mângâierile mănunchi
și îți va pune căluș de cuvinte reci

dă-i strălucirea privirii tale
și îți va înfige în uter o moarte rodnică

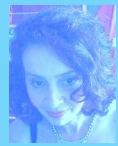
dă-i întrebările tale despre marea călătorie
și își va ascunde în acest safe pielea de histrion

dă-i cer,
dă-i noapte,
dă-i spargerea zilei
în disjunții

și se va folosi de această scenografie
pentru a rămâne gol în confortul
emoției de a somatiza filosofii

dă-i ultima strigare
la licitația speranței
și va face economie
de cinci dolari și zece cenți

dă-i aerul că poate învinge starea de vomă
după ce spațiul i-a înghițit amintirile incomode
și te va preface în fântână otrăvită

dă-i libertatea de a te cutreiera
prin tot ceea ce te dezlănțuie
și îți va pune hamuri de animal de povară

dă-i curajul de a ucide pentru a-și apăra
planeta de iminența transfigurării în ipoteze
și te va descompune în fracturi

dă-i inocența de a-ți pipăi
pleoapele ca pe deșerturi obscure
și îți va duce gândurile în pribegie

dă-i un drog în care durerea
înflorește precum o viespe
și îți va sorbi ultima picătură de pace

deschide-i o poartă ce simplifică
accesul la timiditatea speciei în derivă
și te va zidi viu în fascinația autolizei

dă-i simfonii abisale despre geneza armoniei
și va cânta fals în eclipsă

dă-i dilemele însingurării
și tot nu se va descoperi pe sine
în fobia de întuneric

dă-i cai lovind cu copita norii de malachit
și nu se va recunoaște în lacrimile îngerilor

dă-i legi care îi dezleagă sângele de anxietate
și te va descompune în cuante indelebile

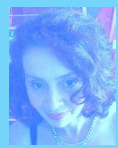
dă-i aripi măiastre
și nu se va înalța la prolegomenele visului

unge-l cu cuvântul *eclesiast*
și nu se va simți castrat de mama forte dubitativă
omul este un vameș cu soft
de gropar, doamne.
îl văd în penumbră,
deconstruindu-te visător
bulimic

pseudo-living figures

nu contest că sexul e strigăt
muzică formală
implant de libertate
voce călătoare
tentativă de a rămâne treaz
în năvodul amneziei

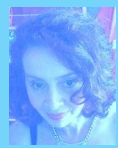
tu vezi cu rădăcinile fricii
tu numeri stările de abandon
tu rămâi umbră în regăsirea simplității
de a cuprinde în brațe amintirile
cadavre sculptate
tu ești asurzitor
tu detectezi radiația atracției față de moarte
tu simplifici raporturile cu pământul văzător
tu îți dăruiești trupul unei implozii

în camera mea de lucru
praful nu se așterne pe pielea
cărților rare din cauza unui gâfâit
invizibil
cărțile șuşotesc emoționate
cărțile poposesc imprevizibil în meditație
cărțile voluptuoase femei
satisfăcute de o singură privire

aproape viu și atât de absent
tu nu exiști decât pentru a uita
că nu în pământ vei intra
ci în craniul unui treaz adonai
desigur, de ieri ai început să înțelegi
că din fiecare piatră
a țâșnit cândva o femeie ce aștepta un alt vis

eu și tu

nu speranța ne leagă de fiorul rece
cât teama că într-o bună zi ne-am putea despărți
de umanitate ca de o placentă uscată,
ca de o evanghelie expirată,
ca de un vis

eu și tu:
înțepați în venă de îngeri,
două diagnostice cu prognostic rezervat
își numără pixelii din doi în doi.
să fim vizibili și
să fim vizibil inaccesibili,
ermetici față de armonia axiomelor,
vag parasimpatici,
relaxați în auto-negare,
regurgitați, rejectați, refuzați, refugiați,
oamenii sub-centurii de castitate ai
globalizării imaginale

eu și tu:
marginali în halucinația iconoclastă,
centrii nervoși ai delirului de obiectivare,
oamenii buni la toate ai sacrificiului inutil,
mașinăriile eșecului de a ieși din proiect,
monștrii de pază

la câmpiile hipermnezice ale civilizației
ce nu poate păși în viitor
decât asasinându-și elitele

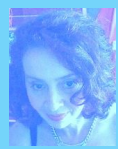
eu și tu:
regizori de capodopere autolitice,
vânători de parolipomeno argintii,
maestrii ai psihismului deconstructivist,
cătușele mele sunt aripile tale
iar cămașa ta de forță
este acustica de catedrală a cuvântului meu

eu și tu,
dacă am vorbi aceleași imagini,
muzicalitatea lor ne-ar reduce la un murmur
ce îndoapă un trib sadcore –
parolipomeno sevraj antropotehnic
parolipomeno și eden subminat.
purtată la gât
icoana se obișnuiește cu blestemul trupului
ce își zăngăne sub piele
metastaza

despărțirea de matematică
ne ajută să ne transcriem sufletul
o doză de detergent pentru lavaj mental.
câțiva pixeli între mine și tine,
zarurile obnubilării autosugestive,
grăunțe de ademenit conștiința alterității

eu și tu:
o arhitectură binară a subterfugiului

de a ne smulge din cerul înstelat,
o schelă ce susține în abandon
trupul putred al cuvintelor,
un vârful de ac ce înțeapă
sentimentul cosmic
de a fi vulnerabil și adrogant
doamne, ești atât de prezent
în saliva din jurul cuvintelor noastre,
de ce nu ne înghiți?
de ce nu ți-e sete niciodată de absența noastră?

ah, parolipomeno, parolipomeno, *eonta*,
curba emoțiilor se aplatizează
la începutul mileniului trei.
cuvinte fără cuvinte legătură de chei
ce deschid mortul în privirea celui viu
respir resfir *restitutio rhei*
acaparând nimicul dintre mine și tine,
îngrășământ abstract al unei conexiuni
eu și tu
am putea visa mereu același vis la o oră fixă,
– alături de copiii noștri
și de călăii lor –,
și cu atâta intensitate,
încât în jurul pamântului
s-ar așterne dintr-o dată un relief psihic accidentat,
acut urgent irespirabil și seducător:
o globalizare a mimicii sinucigașului fericit,
o lobotomie a speciei degenerată,
o carnație nouă pentru imobilismul mâinii

ce apasă mereu pe trăgaciul ce ucide un alt frate

doamne, esti atât de amar în saliva

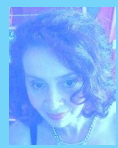
din jurul cuvintelor noastre:

de ce nu ne înghiți

ca pe sfânta împărtășanie

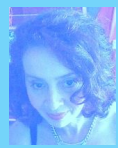
de dinaintea execuției?

ca o privire hipnotică

a număra clipele
dintre atingerea și
neatingerea de prezent
a desena conturul ochilor
unui orb
folosind o accelerare a pulsului
a stării în deconstruirea
ființei
pe măsură ce dumnezeu
te dizolvă în cuvânt
ca-ntr-o picătură de tuș autist
a trece prin îngerii
ca o privire hipnotică

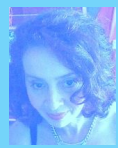
neve nvmeer, kokoschka

îți dăruiesc un trandafir
o programare la ora de sadism
a lui goldmund și
o inimă traumatică navigabilă,
kokoschka,
benzina s-a scumpit,
literatura e un visual object ca și feminitatea bărbatului.
e război între sexe și
escavatorul anxietății astupă cerul cu lovituri de bici
zidul dintre mine și tine crește lin
de-a lungul cuvintelor
ca un gnom,
ca un mușchi fosilifer
ca un burduf de acordeon agățat impudic,
de niște cârlige ruginite,
în podul bunicului,
printre șuncile afumate de porc
în fața studenților de la academia de arte
un trup de bărbat pătează pământul cu nuferi:
kokoschka, îmbracă-te în vopseaua neagră a spectatorului
și pedepsește-te cu o mână sigură
de femeie umplută cu păpuși
ființa este doar o uniformă
prin care bărbatul și femeia se îmbracă

unul pe altul în textura asurzitoare a ipocriziei.
tușe groase de vopsea neagră așterne
pe asfalt, pe pereți, pe afișe, pe gardul spitalului
uruitul mecanic al sexului ficțional.
o mătase grea, un clopot în implozie,
o altă cicatrice și ventuza liniștii,
kokoschka

copiii de la ashkelon

un zid roșu nu desparte țărmlul vizibil
de iluzia curgătoare a interogației:
el este carnația fără cusur a mătușii lelia
cea de dinainte de război
în timp ce își desfăcea corsetul la fereastră
și strivea mușcatele cu sâni reci

lumina izbucnește din ochiul rău al pietrei
și așa începe vara
precum un obraz rumen de băiat.
mă uit cum curg la vale peste pragurile rhinului
valuri lente de oase rupte în două,
rupte în trei, rupte în mii de cuneiforme
ce rescriu pe sânge o sexualitate a literelor sacre

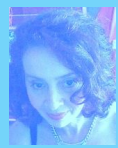
eu desfac miezul pietrelor roșii ca pe un pântec
sau ca pe un mormânt de cuvinte
din care carnația fără cusur a fecioarei se reface
în jurul unei bucăți de *matza shmura*:
o sută de prunci îngropați de vii în zidul de la ashkelon
îmi prind sfârcurile cu gurile lor reci.
o sută de pietre port în burtă,
iubirea mea

mă uit cum curg la vale peste pragurile rhinului
valuri lente de oase rupte în două,

rupte în trei, rupte în mii de cuneiforme.
copiii mei își reinventează mama

păpușile ce se automutilează

pentru ecuația minții în implozie
(înainte de a se conține în cuvânt)
lumina este un designator rigid
un nume încă neinventat
dar deja fiind.

hesperus is phosphorus

cicero is tully.

și, oare, numele tău, doamne,
un designator rigid,
cum tu niciodată?

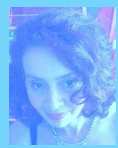
încă vagabondând prin kripke,
precum valul unei priviri de profet
ce mătură o plajă
pe care pașii nu lasă urme,
eu niciodată eu
din neplauzibila peregrinare,
cuvintele
se întorc la mine cerșind,
precum păpușile ce se automutilează
prin tatuaje

nu știu

nu știu nimic despre execuțiile sumare
dictate de rațiuni înveșmântate în catifeaua ipocriziei,
despre statul la coadă în fața raiului
îmbrăcați în piele de lupi,
despre cărțile de dragoste scrise cu mâinile pline de sânge
și cu mintea sodomizată de versete hot,
despre răunchii în care vocea umană sapă tranșee
prin care se scurg torente de sânge
amestecat cu pământ și litere,
despre sacrul otrăvit,
despre dumnezeii exorcizați prin pâine făcută
din făină și sânge pietrificat,
despre luna pantofarului ce aleargă în picioarele goale
pe cioburile de sticlă roșie,
despre zidurile văruite cu var de hematii,
despre bărbat,
despre copil,
despre femeia ce se reazemă gânditoare de o sapă
cu care și-a adâncit
singură
groapa
în pământ
dar mai ales în sine

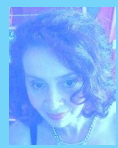

nu știu cine pe cine omoară de fapt:
călăul – pe cel în care își răsucește satârul cu voluptate,
sau victima – când îl împușcă pe călău cu glonte ultime priviri

nu știu de ce am ajuns
în fața acestei uși închise
de după care răzbate până la mine
un glas stins
luminos

omul hipermezic (viața numărul 2001)

și nu a mai vrut să se aștearnă pe vânt
cum șaua pe o spinare de cal

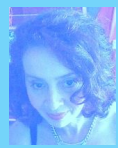
și nu a mai vrut să-și zgârie cuvintele pe cer
cu penița veche a sinelui

și a refuzat să fie mărul din jurul viermelui
și a refuzat să sfâșie cerul
și nu a mai gustat picături de pământ
și nu a mai pășit peste cioburi de umbră
și nu și-a mai tăiat venele cu muchia ascuțită a visului

el a întors capul către acel palmier epifanic ce glăsuia
suspendat ca o limbă de ceas în amniosul melancoliei

el pretindea că e un obiect artistic de sine stătător și asexuat
(alții îi atingeau cu sfială cele două mici protuberanțe anxioase
din care tâșneau dimensiunile unei sensibilități insașiabile)

el îi învăța pe clienții din vitrina cu peruci
cum să se exprime în limbajul obiectelor
(culoarea,
zborul,
limita,
intervalul,
matricea:

din toate aceste instrumente
și din porii tăi muzica țâșnește
cu iminența unei implozii, *btw*)

el era livrat publicității în regim de agorafobic,
dar vreo doi trei astrologi
îi administrau o dată pe săptămână constelația ce reduce
halucinațiile la filigranul realului

el se înfrupta din limbajul virtual pentru că viermii începuseră
să-l cutreiere încă din pribegia primului text
tatuat pe cortex

el plămădea episoadele unei biografii de mim
cu voluptatea cu care brutarul găurește bucățile de aluat
pentru a ne îndopa apoi cu vidul ce se cascadează
în afara semnelor

și ziua i se mula pe umeri ca o angoasă
și textul îi cerșea mai mult cer și mai mult cer
și semnul îl reinventa ca ființă combustibilă
și tocmai de aceea
nu și-a mai tăiat venele cu muchia ascuțită a visului,
dar în fiecare zi
se lăsa cuprins de ochiul străin
ca de o cochilie ce îl aspira în
altă specie de premize

el își câștiga existența hălăduind prin
halourile cu care cuvintele se închid în ou

el mijlocea întâlniri erotice între
însuflețite caligrafii mentale autiste

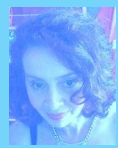
el devenea cu dezinvoltură un homunc
al reverberațiilor arhetipale
el nu era, de bună seamă, pacientul de neconsolat
el nu era pacientul cel mai anxios al creștinismului
el avea o altă pozitivitate
el nu mai era pacientul ce se înfășoară în jurul frânghiei
el nu era pacientul inocent ce se încredințează încă de la naștere
unor moaște
el nu avea buricul simplificărilor
el nu era pacientul potrivit la locul potrivit
el nu avea cont de eternitate
el nu avea cromozomul iluziei
el era propria lui cocoașă
el nu avea o voce interioară a sinelui
ci numai un sunet monocolor
prin care specia îl ademenea către implozia
hematiilor pline de remembrare
el avea febră
el avea dumnezeu
el pășea între două toposuri labile
el se prăbușea în cer
cu vocea
cu voma
cu textul ca restituire a interogației

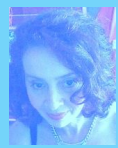
și atunci
pentru că nu și-a tăiat venele cu muchia ascuțită a visului
cineva l-a blestemat să fie omul hipermnezic
cu al cărui sânge dumnezeu contaminează realul
și anima cuvintelor
din tropul ciclop
într-o zi, cam pe la ora când alfa se prelinge leneș
printre configurații
trupul lui cobora de pe cruce ca un semn
ce zgârie noaptea cu penița veche a sinelui

nota de plată (viața numărul 473)

libertatea este un cântec simplu
care se cațără pe ziduri,
pe tradiții premonitoare,
pe stânci
și pe oase:
nota do,
nota re,
nota mi,
nota fa,
voluptuoasa notă sol,
nota la,
nota si,
nota do de sus
și nota de plată:
am cheltuit tot plaurul contemplației
ca să mă nasc,
am risipit anii de îndoială ca să pășesc
prin poarta simbolică,
am aruncat ca bacșiș lupilor
anii mei agorafobici,
am măsurat fluxul și refluxul
tuturor lucrurilor
cu anii poetici ai scufundării

în cerul din fântână,
am înțeles arheologia visului,
am băut cuvinte din gura unui balaur,
mi-am împodobit degetele cu inele
făcute din contracțiile unei descreșteri
ce m-a ajuns în zbor, păzind această lumină mică
altar în însuși germenele ei și
măduvă a ultimului timp înaripat,
dar acum citesc nota de plată ca pe
o rugăciune ce se spune cu ochii unui moment etern precis
al îndepărtării de
șarpele cântecului simplu,
dezlegându-mă blând de nota do de sus,
de nota si,
de nota la,
de voluptuoasa notă sol,
de nota fa,
de nota mi,
de nota re,
de nota do
și mi se mai spune că
plata se face pe loc,
acum,
cât îngerul își înșurubează bucuria în vid

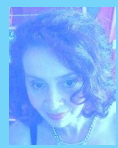

Cuprins

călăuză prin dromosferă pentru pasărea lili – o înălțare a realului la claustropolis – (adevărata față a orei 18 din ziua de 19 septembrie a anului 2005)	5
amurg cu emil cioran botezătorul pe terasa cu mere indirecte	9
patru cosmogonii prin sinucidere logică (atelier de măști pentru viețile mele nesfinte)	11
mama introvertită aureea (nouă dezlegări de corp)	15
<i>mezzanotte</i> (cinci tablete de pseudo-tranchilizare ecumenică)	18
acel cuvânt (viața numărul 503)	21
ficele apei (viața numărul 211)	22
floarea mea roșie, srebrenița (viața numărul 201)	23
o limită irecuperabilă a desăvârșirii	25
coerența de a fi și amintire (îl văd pe Dumnezeu și nu mor – temă)	26
să nu ne lase hardul softul sufletul	27
am învățat să ucid	28
realul se retrage din mine (opt pretexte de a spune nu)	31

DISSERTATIO

incântec de adus pe lume lumea unui <i>homo zappiens</i>	34
fals adevăr despre înger	38
conversația de la ora 23 și zece minute (viața numărul 302)	39
alb de qumran	41
<i>animalul lingvistic</i>	45
autoportret cu pernă psihică și <i>virgin human pain</i> <i>samadhi</i>	50
minunile pitite în voluptatea unui manechin (șapte descifrări sacre)	52
umbre de menhire la carnac (viața numărul 345)	56
vedere la mare, <i>human touch</i> și <i>eclesiastul ca traumă evanghelică</i> <i>pseudo-living figures</i>	57
eu și tu	60
ca o privire hipnotică	62
<i>neve nvmeer, kokoschka</i>	66
copiii de la ashkelon	67
păpușile ce se automutilează	69
nu știu	71
omul hipermnezic (viața numărul 2001)	72
nota de plată (viața numărul 473)	74
	78

